

Modri pastirček

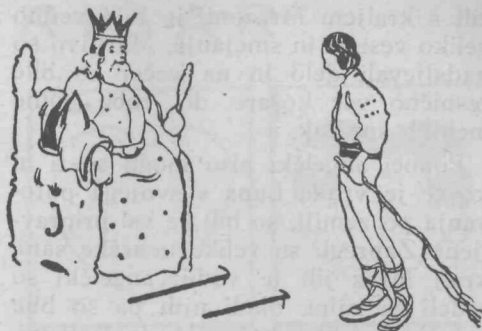
V daljni deželi je živel kralj. Bil je hudo bogat in je imel velike črede. Največ je imel ovac. Med pastirji je bil eden posebno pаметen. O tem je zvedel kralj. Takoj ga je dal poklicati v svojo palačo, da bi z izpraševanjem spoznal njegovo modrost. Ko je prišel pastirček v palačo, je kralj takole začel:

»Slišal sem, da si zelo moder in pаметen. Ako mi prav odgovoriš na tri vprašanja, ne boš več pastir, ampak postal boš kraljevič in boš pri meni do smrti. Pazi, da boš dobro odgovarjal! Povej mi, koliko kapljic vode je v prostranem morju!«

Pastirček je odgovoril: »Če ni nič drugega, gospod kralj, potem je to lahko. Toda najprej ukažite, da ne sme deževati, dokler ne preštejem vseh kapljic morske vode!«

»Zdaj mi pa reci,« pravi kralj, »koliko zvezdic se blišči na nebu!«

»Če ni nič drugega, gospod kralj, bi znal tudi to. Ukažite pa najprej,



da morajo vse te zvezdice priti k vam na vaše veliko dvorišče, in vse do zadnje bom preštel!«

»Zdaj mi pa še povej,« reče kralj, »koliko ur traja večnost!«

»Tudi to ni težko, ako ukažete, gospod kralj, naj čas ne hiti, ampak naj se ustavi. Potem bom lahko izračunal, koliko ur traja večnost!«

»Dobro si se držal, pastirček. Ostaneš pri meni in boš moj sin — kraljevič!«

In prišli so služabniki in oblekli pastirčka v kraljevsko obleko, svojo pa je pastirček spravil za spomin. Kralj je priredil veliko gostijo in povabil vse kralje in kraljice, da bi videli novega sina.

* * *

Sneži!

(Zimska pravljica)

V nebesih so bili vsi angelci neumorni pri delu. Jutri bo moral nastopiti kralj Mraz svojo pot na zemljo in za to so bile potrebne velike priprave. Bilo je vendar čisto jasno: če potuje kralj Mraz na zemljo, mora snežiti. Pred nekaj dnevi so ostrigli oblake — ovčice, iz katerih volne so pričeli izdelovati snežinke.

Sedaj so sedeli že vsi angelčki pri delu od ranega jutra in pukali cele gore snežnobebe nebeške volne. Ta je bila tako drobna in nežna, da je bilo delo vsem v pravo veselje. Zato so se sme-

jali in veselo kramljali, dà, prišlo je celó tako daleč, da so pričeli angeli oblikovati snežene kepe in se obmetavati z njimi.

Sveti Peter se doslej ni zanimal za nebeško mladino. Ko bi ga pa skoraj zadela taka mehka bomba, mu je bilo vse skupaj že preveč objestno.

»Zdaj pa končajte, nepridipravi!« je zarohnel in zvenelo je tako grozeče, da so se poredni angelski fantki hitro poskrili po vseh nebeških kotih.

»Če boste še naprej take počenjali, ne pojedete jutri na zemljo,« je nadaljeval sv. Peter. »Potem bodo drugi trosili snežinke!«

Tako je zdaj postalo tiho v velikem prostoru, da bi se lahko slišala šivan-ka, če bi padla na tla. Kajti na zemljo bi vsi radi šli in kadar so se vo-

zili s kraljem Mrazom, je bilo vedno veliko veselja in smejanja. Marljivo so nadaljevali delo in na večer so bile resnično vse košare do roba polne mehkih snežink.

Ponoči angelčki niso mogli spati in ko se je vrnila Luna s svojega poto- vanja po zemlji, so bili že vsi priprav- ljeni. Zapregli so velike nebeške sani, kralj Mraz jih je vodil; angelčki so sedeli za njim, okoli njih pa so bile naložene velike košare s snežinkami. V dih jemajoči vožnji je šlo nizdol po Rimski cesti.

Gospod Sonce je mežikal še nepre- span iz svoje velike postelje.

»Pozdravi mi Zemljo,« je zaklical kralju Mrazu, »kmalu pridem za te- boj!«

Ko so se sani bližale Zemlji, je za- povedal kralj Mraz: »Pričnite!« An- gelčkom ni bilo treba dvakrat reči. Z obema rokama so zagrabili v košare in že so zaplesale prve snežinke proti Zemlji. V veselem direndaju so se opo- tekale po zraku.

Mati Zemlja je navdušeno sprejela zimski obisk. Mrzli decembrski veter ji je pustil le njeno golo, rjavo obla- čilo. Vse rožice so odcvetele, suhe ve- jice na drevju so trepetale od mraza, prezebajoč so čepeli ptički v zatišjih in niso imeli nobenega veselja do pe- tja. Zdaj je posta- lo vse drugačno. — Drevesa, ki so v mr- zlem zimskem vetru prezebala in trepe- tala, so se udobno pretegovala pod be- lim plaščem in so bila čisto tiha in ponosna, da ne bi šla kakšna snežin- ka v izgubo. Vsak dimnik je nosil za- bavno belo kapo,

strehe so dobile bele kožuhovinaste plašče, povsod so se gromadile mehke snežinke.

Otroci, ki se niso vedeli od dolgo- časja kam dati, so hiteli k materi.

»Zima je tu!« so vzklikali veselo, »zdaj pa kar v sneg!« Hitro so oblekli plašče in zdirjali v beli snežni metež. Ha, to je bilo veselja! Tu so delali de- belega sneženega moža, tam je nastala prava snežna bitka in na pobočju bliž- njega hriba so brzeli na saneh in smučkah v dolino.

Kralj Mraz pa se je vozil smeje in rožljajoč s krugljički po deželi in nje- govi pomočniki so veselo opravljali svoje delo. Ko so se zvečer namenili domov, so bile vse košare prazne.

V nebesih ni bilo pripovedovanja ne konca ne kraja, kajti vsi, ki so ostali doma, so hoteli vedeti, kako je bilo na Zemlji.

»Jaz sem vrgel sneženo kepo narav- nost skozi dimnik na ognjišče!« je po- nosno pravil razposajeni angelček. »In ko je tako šumelo in prasketalo, je prišla dekla in zavpila: »O, mleko je vzkipelo! Bila pa je le snežena kepa!«

Smeha in pripovedovanja ni hotelo biti konec, dokler ni angel - trobentač zatrobil k spanju. Tedaj so pohiteli angelci še enkrat k nebeškim vratom, da bi ostalim pokazali Zemljo v zimski odeji. In ko so vsi kukali skozi vrata,

tedaj jim je bilo kar svečano okrog srca. Pod njimi je ležala mati Zemlja v globokem spanju in njeno belo obla- čilo se je srebrno blestelo skozi noč. Na vsej prostrani zemlji ni bilo ko- tička, ki bi bil brez snega.

Zima je prišla! Juhuhu!

